

Nora Roberts

Bij zonsondergang

band 1

Alice is terug bij haar familie, maar kan ze
het verleden achter zich laten – en zal het
verleden haar laten gaan?

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Proloog

Westelijk Montana, 1991

Alice Bodine deed haar behoefte achter een dunne conifeerhaag. Ze had door de kniehoge sneeuw moeten banjeren om er te komen, en haar blote kont (met de tatoeage van de libel die ze in Portland had laten zetten) bibberde in de wind, die brulde als de woeste branding.

Aangezien ze bijna vijf kilometer over deze achterafweg had gelopen zonder één auto of truck tegen te komen, vroeg ze zich af waarom ze eigenlijk de moeite nam om achter de coniferen te kruipen.

Sommige gewoontes waren te diep ingebakken, dacht ze terwijl ze haar spijkerbroek weer ophees.

En ze had heus haar best gedaan om vaste gewoontes af te leren; om regeltjes, conventies en verwachtingen van zich af te schudden. Toch was ze nu, nog geen drie jaar na haar zelf-verklaarde bevrijding van alles wat doorsnee en gewoon was, met haar halfbevroren reet op weg naar huis.

Ze hees haar rugzak over haar schouders

terwijl ze probeerde haar eigen diepe voetafdrukken in de sneeuw terug te volgen naar de weg die die naam nauwelijks verdiende. In de rugzak zaten al haar aardse bezittingen, waaronder nog een spijkerbroek, een AC/DC-shirt, een sweat-shirt met opdruk van The Grateful Dead dat ze ooit in Los Angeles had gejat van een jongen die ze alweer vergeten was, plus zeep en shampoo, meegenomen in de godzijdank korte periode dat ze had gewerkt als kamermeisje bij de Holiday Inn in Rigby, Idaho. En verder condooms, haar voorraadje make-up-spullen, vijftien dollar achtendertig en het laatste restje van een zakje behoorlijk goede wiet die ze had ingepikt van een jongen met wie ze een feestje had gebouwd op een camping ergens in het oosten van Oregon.

Ze had zichzelf wijsgemaakt dat ze naar huis ging uit geldgebrek en vanwege het stellige voornemen om nooit meer de met spermavlekken besmeurde lakens van vreemde kerels af te halen. Bovendien besepte ze hoe gemakkelijk ze zou kunnen afglijden tot het niveau van een van de vrouwen die ze had zien tippelen in de vele schimmige steegjes van al die steden die ze vluchtig had aangedaan.

Het had weinig gescheeld of ze was ook zo

ver gekomen, dat moest ze eerlijk toegeven. Als je maar genoeg honger, kou en angst te verduren kreeg, leek het idee om je lichaam te verkopen – het was per slot van rekening maar seks – voor de prijs van een maaltijd en een fatsoenlijke kamer zo slecht nog niet.

Maar de waarheid, en er waren tijden dat ze de waarheid wel degelijk onder ogen zag, was dat er nog altijd regels waren waaraan je je wél hield. De waarheid was dat ze naar huis wilde. Ze verlangde naar haar moeder, haar zusje, haar grootouders. Naar haar kamer, met de mooie roze muren die volhingen met posters, en ramen die uitkeken op de bergen. Ze verlangde naar de geur van koffie en gebakken spek 's morgens in de keuken, naar het gevoel dat ze kreeg als ze in volle galop op een paard zat.

Haar zus was getrouwd; was die stomme, traditionele bruiloft misschien de aanleiding van haar vertrek geweest, de laatste druppel? Misschien had Reenie inmiddels wel een kind, waarschijnlijk wel, en ze was vast nog net zo verdomd perfect als altijd.

Maar zelfs dat miste ze, zelfs de irritante perfectie van Maureen.

Dus liep ze nog anderhalve kilometer door in het aftandse fleecjack dat ze in een tweede-

handszaak had gekocht en dat de kou maar amper tegenhield, op laarzen die ze al meer dan tien jaar had, door het dikke pak sneeuw in de smalle berm.

Ik had in Missoula naar huis moeten bellen, dacht ze nu. Ik had gewoon mijn trots opzij moeten zetten. Haar opa was haar vast komen halen, en hij las nooit anderen de les. Maar in gedachten had ze zichzelf al de weg naar de boerderij op zien lopen – misschien zelfs met trotse pas.

Alles en iedereen zou stilvallen. De werklui op de boerderij, de paarden en zelfs het vee in de weilanden. En Blue, de oude jachthond, zou op haar af denderen om haar te begroeten. Haar moeder zou de veranda op komen lopen.

De terugkeer van de verloren dochter.

Alice' zucht, uitgeblazen in de koude lucht, werd meegevoerd door de straffe wind.

Ze wist heus wel dat het niet zo was, maar toen ze in Missoula een lift had weten te scoren, had ze dat beschouwd als een voorteken. En ze had ook nog eens kunnen meerijden tot op zo'n twintig kilometer van huis.

Misschien zou ze het niet voor het donker redden, daar was ze een beetje bang voor. Ze had wel een zaklamp in haar rugzak, maar de

batterijen haperden. Ze had ook een aansteker, maar het idee om ergens te kamperen zonder tent of deken, en zonder eten, terwijl ze drie kilometer terug haar laatste water had opgedronken, maakte dat ze volhield en er flink de pas in zette.

Ze probeerde zich voor te stellen wat ze tegen haar zouden zeggen. Ze zouden blij zijn haar te zien – dat moest wel. Misschien ook boos omdat ze zomaar weggelopen was, met achterlating van niet meer dan een kort briefje. Maar ze was toen achttien, oud genoeg om te doen en laten wat ze wilde, en wat ze níét wilde was gaan studeren of zichzelf opsluiten door te trouwen of een flutbaantje te nemen op de boerderij.

Wat zij wilde was vrijheid, en die had ze genomen.

Nu was ze eenentwintig en koos ze er zelf voor om weer naar huis te gaan.

Misschien zou het niet eens zo erg zijn om op de boerderij te werken. Misschien zou ze zelfs overwegen om een cursus te gaan volgen.

Ze was een volwassen vrouw.

Een klappertandende volwassen vrouw, maar ze liep door. Ze hoopte dat haar grootouders er ook zouden zijn – en meteen ervoer ze

een steek van schuldgevoel, omdat ze niet eens zeker kon weten of opa en oma nog wel leefden.

Natuurlijk leven ze nog, stelde Alice zichzelf gerust. Het is pas drie jaar geleden. Oma zou niet boos zijn, of in ieder geval niet lang boos blijven. Misschien zou ze op haar mopperen. Wat ben je mager! En wat heb je in 's hemels-naam met je haar uitgespookt?

Glimlachend bij die gedachte trok Alice haar skimuts dieper over de korte stekeltjes die ze spierwit geblondeerd had, zo licht als maar kon. Ze vond het leuk om blond te zijn, en dankzij de opvallende haarkleur leken haar ogen veel groener.

Maar waar ze het meest naar uitkeek was een omhelzing van haar opa, en een stevige maaltijd – het was bijna Thanksgiving – waarbij ze haar familie zou vertellen over haar avonturen.

Ze had de Grote Oceaan gezien, had als een filmster over Rodeo Drive geparadeerd en had twee keer gefigureerd in een echte speelfilm. Een heuse rol bemachtigen was een stuk lastiger gebleken dan ze had gedacht, maar ze had het tenminste geprobeerd.

Ze had bewezen dat ze goed alleen kon zijn, dat ze van alles kon doen, zien en ervaren. Ze

zou het zo weer kunnen doen als ze thuis moeilijk deden.

Alice knipperde geërgerd twee keer met haar ogen en veegde de tranen weg. Ze zou niet gaan smeken. Nóóit zou ze smeken of ze alsjeblieft terug mocht komen.

God, wat verlangde ze naar huis.

Ze kon nu aan de stand van de zon zien dat ze het nooit voor het donker zou halen, en ze rook dat er verse sneeuw in de lucht hing. Misschien... als ze een stuk afsneed, door het bos en de weilanden, zou ze misschien het huis van de familie Skinner kunnen bereiken.

Ze bleef staan, moe en in tweestrijd. Het was veiliger om op de weg te blijven, maar de route door de weilanden was misschien wel twee kilometer korter. Bovendien stonden er ergens een paar blokhutten, als ze die tenminste nog zou kunnen vinden. Primitieve onderkomens voor mensen die hun vakantie in de natuur doorbrachten, maar als ze er kon inbreken, zou ze een vuurtje kunnen maken en misschien stonden er zelfs nog blikken met eten.

Ze keek over de ogenschijnlijk eindeloze weg en de ondergesneeuwde akkers naar de witte bergtoppen die scherp afstaken tegen de lucht, die grijsblauw werd door de invallende

schemer en de naderende sneeuw.

Later zou Alice terugdenken aan dat moment van besluiteloosheid, aan die paar minuten dat ze had gearzeld in de bijtend koude wind daar langs de weg. De paar minuten voordat ze haar eerste stap zou zetten in de richting van de akkers, de bergen en de beschutting van de den-nenbomen met hun steeds langer wordende schaduwen, ver van de weg vandaan.

Hoewel het het eerste geluid was dat Alice in ruim twee uur hoorde, op dat van haar eigen ademhaling, haar voetstappen en de gierende wind die huiverend door de bomen joeg na, drong het brommen van de automotor in de verte in eerste instantie niet eens tot haar door.

Zodra ze zich ervan bewust werd, ploeterde ze door de diepe sneeuw terug naar de weg, en haar hart maakte een sprongetje toen ze de pick-up langzaam zag naderen.

Ze deed een stap naar voren, en in plaats van haar duim op te steken zoals ze op haar reizen talloze keren had gedaan, zwaaide ze in een soort wanhoopsgebaar met haar armen.

Ze mocht dan drie jaar weg geweest zijn, ze was geboren en getogen op het platteland. In deze streek zou niemand een vrouw voorbijrijden die op een verlaten weg om hulp wenkte.

Toen de pick-uptruck langzaam tot stilstand kwam, bedacht Alice dat ze nog nooit zoiets moois had gezien als de verroeste blauwe Ford met het wapenrek, de met zeil afgedekte laadbak en de Freeman-sticker op de voorruit.

Toen de bestuurder zich over de passagiersstoel heen haar kan op boog en het raampje opendraaide, moest ze vechten tegen de tranen.

‘Zo te zien heb jij hulp nodig.’

‘Ik zou wel een lift kunnen gebruiken, ja.’ Ze glimlachte vluchtig naar hem en nam hem aandachtig op. Die lift had ze nodig, maar ze was niet achterlijk.

Hij droeg een jas van schapenvacht die al heel wat jaren meeging en een bruine cowboyhoed op zijn korte, donkere haar.

Knappe man, dacht Alice, dat hielp altijd. Ouder; hij moest minstens veertig zijn. Hij had vriendelijke ogen; ook donker.

Ze hoorde countrymuziek uit de radio komen, een linedance-deuntje.

‘Naar de ranch van Bodine. Die is...’

‘Ja, ik weet waar de ranch van Bodine is. Ik kom erlangs, stap maar in.’

‘Bedankt. Dank je wel, echt heel fijn.’ Ze deed haar rugzak af en zeulde die achter zich aan de cabine in.